

András László

A rítus

Az állatot leöltük. A szívét
kitéptük. A húsát feldaraboltuk.
Az istennek ajánlott részt elégettük
a máglyán, majd a magunk részét jól
átsütöttük, s lakomához telepedtünk.
Azt hittük, végleg megszabadultunk
az állattól, s joggal ünnepelünk.
De a hús íze, a bor mely torkunkon
lefelé folyt, meg a lant meg a dobszó,
meg az éjszaka forró sóhajtása,
a fel-felkacagó, meg a minden
női szemérmes, vásznat a testükről le-
szakító nőstények tánca a lángok előtt
új életre keltette az állatot és most
senkinek sem hiányzik az ember.

A szatíra

Két éven át csiszoltam ezt a szatírárt
arról az idiótáról, aki már hatodik éve
ül a trónon, teljesen elképesztő tetteivel
véggépp nevetségére válva a világnak. A
jelzőim, szófordulataim, s mi tagadás, a
tréfáim, s a gúny, mit rááldoztam,
csupa mestermű. Pár hét kellett volna
csupán, hogy a végére érjek, s kiadva
hamar a könyvem egész Alexandria
röhögve idézné soraim. Hát erre
nem megbukik a barom? Csúfosan ugyan,
de könnyen felejtethetően. És valóban
könnyen elfeledték. Most nézem, hatszáz sort
pazaroltam rá, s két évet. A semmire,
mondod, s jól mondod – ígyünk!

Epifánia

Összegyűltek az olümposziak, ahogy
máskor is szoktak, de ezúttal valami
különlegeset akartak hagyni reggelre,
mint a halandók, mikor érzik, hogy azok,
de halhatatlannak lenni szeretnének.
Ott volt a többi között Dionüszosz, Hermész,
Árész, Erisz, és ezt az ajándékot küldték
szerte a földön: „ha ketten-hárman valahol
összejönnek majd a nevemben, ott leszek
én is.”.

A szertartás

Gyóntam és áldoztam. Megszabadultam
a büntől. De hiába, a bűnös
gondolat – mert megpillantottam őt a
templomból kijövet - megint lecsapott
szívemre. Így hát hazatérve baltát
ragadtam, és a fokával a bűnre
lesújtottam teljes erőmből, majd az
élével széthasogattam. Mikor értem
jöttek, már újra ártatlan voltam és
nevettem.

A kiváltság

Én is gyönyörű maszkodba szerettem bele hajdan,
mégis az a kiváltság ért, hogy az egyetlen vagyok,
aki láthatja az arcod, amikor levetted a maszkod.
Idegen. Ez szeretnék lenni leginkább, hogyha lehetne.